

Kasam ShAQIRVELA

DIALOG NDJENjASH E ĔNDRrASH

Boblioteka: M U Z A

Autor: Kasam ShAQIRVELA

Redaktimi, korrektimi dhe lektorimi:
Sh.B. “ V E L A ”

L i b r i m i: autori

e-mail: kasamvela@yahoo.com

web faqe: www.kasamshaqirvela.com

© Kasam Shaqirvela. Të gjitha të drejtat të rezervuara vetëm për autorin.

® “Dialog Ndjenjash e Ëndrash”-Kasam Shaqirvela, i regjistruar si prodhim intelektual.

Kasam ShAQIRVELA

**DIALOG NDJENjASh
E
ËNDRrASh**

p o e z i

VELA

Filozofemë....

*Ëndrra dhe ëndërrimi janë dy kontraste
që dalin nga i njëjti burim, ashtu
sikurse dita me natën. E para është
prodhim i trurit kur fle, ndërsa i dyti
është prodhim i trurit të zgjuar....!*

Kasam ShAQIRVELA

SYTË E TU TË BUKUR

Sytë e tu të bukur, dy shkëndija ndezur
Rrezatojnë shikim aq depërtues, n'behar
Stolis fëtyrën tënde, kjo bukuri e rallë?!
E sikur t'mos ishe ti, kjo që je vallë ?
Ata, do të shndrijnë si dy Yje bashkë?! Që,
N'hënë e plotë, e puthin qiellin me ashk !

Ngjyrat e detit në to, ëmbël janë shkrirë
Bashkë me t'qiellit, puthen n'harmoni
Dashuria jote është dashuri e dliër
Ëndrra e mëndafshtë të përkund në gj

Seç e pyet poeti realitetin tash ?!
Pse zgjohet Afërdita n'Pranverë ?
A thua vallë mosha mos i ka vakur ?!
A Muzat e grishin dhe i bëjnë nder?!
Edhe Thinjosh t'i hypë Kalit me Flatra
Zemrën poetit për t'ia përflakur ?!
Akoma ka, them, do t'them e thash
Për miqësi s'ka zemër të plakur !!!
As që ka pasur dikur, as që ka dhe tash!

Eh! -sa do të kisha pasur dëshirë !
Që të isha unë, pikërisht ai
I cili me afsh do ta shuante zjarrin
E atij shpirti të ndezur në dashuri ?!
Thuan që, bukuria fizike bëhet e fortë atëherë,
Kur e ushqen fisnikëria e shpirtit- të afshët !
Në djepin e përsëndetjeve të mia, ngrohtë !
Le të përkunden ëndrrat e tua të mëndafshta,
Deri në zhgjëndërrimin e vet, të ëmbel e t'fortë

Tetovë, 20-tin, e marsit, 2008

JAM AI QË ISHA

Unë jam i njëjti
Po ai që isha
Përkundër kohës
Përplot me tufane
Si atëherë kur kasha e isha
Edhe tani kur s'kam a jam
Dhe vazhdoj të jem
Ai që sot jam
Për disa melhem
I shpirtit, qetësues.
Sa here t' më kërkojnë
Më gjejnë dhurues.
Ca tjerëve n'u bëhem
Ferrë në sy
Shqetësues unë jam,
Madje pengesë për zemra
Të zeza sterrë
Dimër e verë,
Përballë rrebesheve
Qëndroj e s'përkulem
Rri këmbën përmbi këmbë
Unë jam boem edhe poet
Që shkel rrugën me stil të vet
Nuk pyes për sfida
As dhe për ngritje, e
Kukurekje gjelash
Që koha, lehtë i tret.

DIALOG NDJENJASH E ËNDRASH

Në natën e qetë, e pyes un', Muzën vetë !
 Përse vallë, më fton në kuvendime ?
 I them asaj prerë, t'më lë të qetë !
 Se, mi ka do halle kjo jeta ime !
 Shpejt, ma kthen Muza pa hidhërime ,e
 M'thot: zbrit nga Pegasi ti, më parë !
 Të t'i them vet' unë, dy fjalë
 nuk të grishi unë për dëfrimet
 Por, zemra yte më puth me mallë
 E pastaj, ndjeshëm m'i jep sublimet !
 Po të them, jepi udhë ti dorës sate!- me
 Pendën e Artë le t'i qëndisë shkrimet

Mbrëmë vonë, natës me hënë
 Seç bredha malit dhe lumit pranë
 Aty pashë hënë tek lahej
 N'ujë të burimit, si po shpërllahej
 N'livadhin e kadifenjtë, un pushova,
 Një tufë lulesh të bukura i përqafova
 Mes tyre, gjatë, unë qëndrova
 Muzën dhe Zanën sërish i takova
 Në gjumë të thellë unë rrashë
 Shum' ëndrra të bukura pashë
 Anembanë historiesë s'ime i rrashë
 N'prozë e n'poezi gjërat ia thash
 I këndova, madje edhe i vajtova
 Brez pas brezit ua përcolla
 N'shpirit e n'zemër ua mbolla
 Dëshirën për dije ua dhash

Mbrëmë, një natë e bukur thënë,
 edhe pse ishte e errët, pa hënë
 sikurse e bukura nuse,- shtatzanë
 Përsëri m'kaloi mua, Zanë-Muza pranë
 Ajo m'përsëndeti e ma dha përqaftimin
 Edhe unë e perkëdhela, s'e lash pa e puthur,
 Vetëm ndjeshëm dhe ashtu lehtë
 Ajo, si peshqesh ma dha inspirimin

Ndrërkaq, Pegasit të shaluar si për ditë dasme
 i përshpëriti diçka të rendësishme n'vesh ?!
 pastaj, ia perkëdheli jelet Kalit t'Bardhë
 I ra vitheve paksa rëmbyeshëm
 Eh!-ç'mori përpjetën Gjoku, rrufeshëm !
 Mbahu!- më tha, or thinjosh plak!
 Për jelebardhë kapju Pegasit
 Bashkë me nusen në duvak
 Ti për Muzën mos ki merak
 Se, atë, e takon hareshëm dhe shumë lehtë
 Ajo t'vjen sa herë që zemra e fton n'konak
 Po qe se s'pari, i përgatitur të jeshë vetë
 E pastaj dijen, ndër libra ta keshë nxënë
 Dhe varg të pakëputur ngjarjesh ta kesh' vënë
 Tamam, sikur brumi që pret për tu gatuar
 Pritëm, se vij vetë aty, hiç pa u hetuar
 Unë, me kënaqësi, do ta jap inspirimin
 Që Pena e Artë, ta qëndisë shkrimin.

ShENjTËREShA

Muaji tetor, vjeshta e tretë
Atje në Romë gjallëri e vërtetë
Sheshi Shën Pjetër me gëzim po pret
Një ditë të madhe ai lajmëron
Dita e shenjtërimit shpejt po afron
Nëna jonë do të shenjtërohet
Nga vetë Papa ajo do të bekohet
Është kjo e jona, Nëna Tereze
Që eci Globit si dielli me rreze
E la Shkupin, në Kalkutë zuri vend
Kujdesi për hallexhinj e bëri të shenjtë.
Nëna Tereze-Gonxhja e jonë
Shën Tereze tani do t'i thonë
Shpirti dhe puna i vunë kurorë
Nga dora e saj, kudo që afrohej
Dhembja, e keqja shpejt harohej
Në bamirësi jeta asaj i shkoi
Tërë jetën e vet ajo sakrifikoi
Për jetimë, skamnorë dhe të pastrehë
Për ato që jeta i priste në te
Të sëmurë e të shtrirë në letargji
Mundohej t'i kthente në lumturi
Sot ne mburemi me plot pietet
Për nënën tonë shenjtëreshë e vërtetë
E populli shqiptar, le të ndihet krenar
Si popull i lashtë edhe bujar
Që ia dhuroi botës njerëzore
Këtë yll të rallë me zemër hyjnore
Bota mbarë sot e përkujton
Lotët nga gëzimi për të i lëshon
Thellë në shpirt e përjeton
Që i erdhi dita edhe shenjtërimit
Nëna Tereze, nënë e njerëzimit.
Shpresa për jetë e gjithë rruzullimit.

ËNDRRA E MËNDAFSHTË

Seç iu futa detit qetë
Natën pa u gdhire
Nuk e dita as un' vetë
Se ç'pata dëshirë ?!

Deti i qetë çu trazua
Papritmas dolën valë
M'prishi ëndrrën e Mëndafsh të
Ç'më futi në hall

Halli im, hall poeti
S'do merr fund, s'do vdesë
e mban gjallë mikja ime Poeteshë
që i kam shumë respekt

Dy ylbera sot i pashë
S'e di çka do dalë
U trazua Deti i Qetë
Se, njohu një ngjalë

Një sykaltër, një sygjelbër
Porsi ylberi parë

Përkëdhelja m'solli n'vete
Nga ëndrra u përmenda
Do ta ruaj këtë mike
Si mike të letrave.

A VONOHET PRANVERA

Vallë, a thua që po vonohet pranvera ?
 A thua diellit rrugën ia kanë zënë ?!
 Apo dimri është i egër, e po e zgjat stinën
 Hënën, si nusja në pajë, zymtas e kan' lënë

Loket kërthur për kundra djepat e Lisit
 Dhe lotët gatuajnë ninulla ashtine
 Legjendat që thërrasin për brezat e fisit
 E kanë gati kurorën me gjethe dafine

Vashat e vashëruara ylber kapërcyer
 Po ia krehin jelat gjokut të lidhur
 Gërsheta-zënur që miklojnë gjunjt'
 Përtypin e kapërdinë të vërtetën e hidhur
 Pyesin e po pyeten. Përse vallë tani
 gardhit të ashkët po i lëkunden hunjt'?

Një thirrje që ndez zemrën e stërmolisur
 Ecën nga larg e, thellë, thellë gjëmon
 Shpresë e shterur shtigjeve, sërish gjallëron
 Varur si vathë n'vesh, zëshëm kumbon

Përse prisni? Shalone pra Atin Gjok!
 Nxirrne jashtë, le ta shkelë lëndinën !
 Le të përmbushet amaneti i Babës-Lok
 Si i Kostandinit me Dorontinën

Dhe i thoni ju, madje, hiç pa prituar
 Edhe pranverës, asaj t'bukure stinë
 Ne jemi këtu e s'kemi t'haruar
 Edhe kur natyra e vonon blerimin
 Gjoku jonë lirshëm, vrapon n'lëndinë.

Preshevë, 19 / qershor /2005

BOTA QË MË RrETHON

Me dashuri dhe me respekt
ndaj tjerëve që i dua,
Kuptova më mirë botën
që më rrethon mua

Dhe atëherë kur cakroj gotën
me ata që ndodhen përreth meje,
Dëgjoj pa doreza të vërtetën
ashtu lakuriq e pa leje.

DALIGË E DALIDISUR

Akoma s'i ke shkelur as brigjet e tua
dhe detit të kripur kaltëron.
Unë të afrohem me cicërimë zogu n'agim
Ti ik e s'më ndesh
Por më bëhesh vesh, më prek
sikurse dallga dallgën kur ndjek.
Shkumë deti apo fluskë sapuni
në mbarm, njësoj tretesh mes
brezave të yberit tim vjeshtor.
Dallgë shkumëbardhë që digjesh
nga malli për ta lagur bregun tënd,
e që, ai s'ngihet dot së laguri. Ligesh
Dallgë e dalldisur Oqeanit të lotëve
sykaltër në vegim. Dallgë thepe
e shastisur në trazim, që rrah
bregun tënd të lashtë. Me krah,
rebelohesh, trazohesh kot,
ore përplasesh, tallasesh pa lot
me puthje bregore, qetësohesh
me afsh n'kujtime prorre.
S'ngopesh, e s'pranë, sihënë
në përsëritje harmonike, dukesh
përjetësisë matanë, n'agim
vazhdimësi historike
kohësh në kalim.

LIRI VITESH

Si fletë trëndafili
Me vesë mëngjesi
Më deh bilbili
Me këngën e tij

Me mendje të mpirë
Në flladin e shpirtit
Dashuri e dli­rë
Për jetë të lirë

Ojë e stolisur
Në qoshkun e ballit
Bukur qendisur
Si hëna e plotë

Fortë për ty
Zemra më rreh
Sa herë m'afro­hesh,
Ajo, ty të njeh

Me trup kur m'avitesh
N'dashuri do mbytesh
Largohu bilbil
Më jep liri vitesh

Shërroma plagën time
Me fjalë të zemrës
Ndize zemrën tënde
Në dashuri të femrës

Ndonëse u plaka
Prapë më del flaka
Zemra kurrë s'thehet
Veç me dashuri dehet.

E GODAS TË LIGËN

Shpresa thuan vdes e fundit !
Po!-por si ta vras unë mërzinë ?
Ta mund a mposht të keqen
Dhe ta ruaj të paktën shoqërinë

Ah, të mundem unë ta vras !
Mendimin e keq që më hidhet
Si një litari kur laget
Fortë aty në fyt më lidhet

Djersa trupin ma kaplon
herë ftohtë, e herë nxehtë, makth
ma mbështjell e më përshkon
të tërin mua në ankth.
Në vete numëroj vitet
përmes rrudhash, heshtazi,
pa shikuar kohët, sflitjet,
as dhe udhët në largësi

E godas të ligën
Aty mu në tamth
Nuk ia lejoj vetes këtë
luks, veten s'do
ta mbaj më në ankth.

KALORËSI I KALTËR

Shtatë palë male
Dhe shtatë palë kodra
Kalëron kalorësi blu.

Ngjeshur shpatën në brez
Parzmoren mbi gjoks të rëndë
Në kokë përkrenaren ka vënë.

Betejë e përgjakshme, lemeri
Hata e vërtetë mbi tokë, krenari
Turfullima kuajsh të bardhë, athët
Përzier me klithma luftëtarësh,
N'heqje shpirti, thirrje për liri
Me frerë të këputur, mbetur në dorë
Prerje shpresash në pikë të drekës
I druhet fjalës së turpit e jo dekës
Kalorësi i kaltër, ylli i bardhë n'kurorë.

ME HESHtJE FLAS

Nëqoftëse nuk flas dhe, vetëm
Dëgjoj të tjerët që ligjërojnë
Si bilbil gjyzari të këndojnë
Apo si lakenj që vajtojnë

Mua, mendimet nuk më janë shterur
Dhe as guximi nuk më është tharë
Me heshtje rrenën ua kam terur
E në heshtje kam folur mbarë

Ndonse me sy të mjegulluar, matrapazët
fort mirë shikimin ma kanë parë
Me atë që veç ua dëgjoj avazet
Servilizmin rëndë ua kam vrarë
Ata vetë kurrë s'janë deklaruar
As nuk e kanë guximin të qëllojnë
Mbase me ndërgjegje të rënduar
Do të ngelin lakenj përgjithmonë.

NGA SHIKIMI MË DHEMBIN SYTË

Unë bëj se s'i shoh,
por ata
Ma thyejnë dritën e syve
Atëherë bëj se s'i njoh,
Ata prapë
Më dalin në rrethin e t'mive.
E ma therrin bebzën e syve.

Ata, janë gjithmonë të njëjtët
Me shpirtin e tyre të zi
E me vellon hudhur ...
Ngjyrë gri !?

Në shpirtin tim të lodhur,
përsëri ata !
Mëngjesin e vesëtuar ma ndyjnë
Me vallen e tyre djallëzore.
Ndërsa unë përpiqem t'i godas,
Dhe dua sërish që t'i godas.

Por ata prapëseprapë !
Si hije fantazmash
Më dalin në çdo hap.

Gjaku damarëve më ndizet flakë
Prej fytyrash me pamje mesquine
Dhe lëvizje turmash harbute.
Ata, ah ata ?
Që bebzën ma vrasin përherë
Nga shikimi më dhembin sytë.S'di !?
Shërim të kërkoj në mbyllje syshë ?
Apo nga ilaçi i gatuar n'pranverë ?!.

NJERËZISË SOT

Sa të ketë diell mbi këtë tokë
Ai ka mirë për të të ngrohur
Dashuri dhe paqë ti kërko
Sepse ashtu kam dëshirë të t'shoh

Nuk dëshiroj, qoftë dhe një herë
Të gdhihet njerëzia përgjumur
Ndër agime të zeza, sterë
Kafshuar vetveten n'pranverë

Lojëra bizare me njerëz
Në llogari të fatit njerëzor
Ndër shtatë palë tokë u tretshin
Përgjithmonë, mizoritë aty mbetshin
Kohë e ligë, rendet turbullohen
Lajmëtarë fatesh të prera, vijnë
Për sëmundje Mileniumi të ri
Droga, amoraliteti e sida na prijnë

Nuk bëhet kështu kënaqësia
As me anomali kesisoji
Ashtu vetëmse shkatërrohet njerëzia
Ashtu i shuhet farra edhe soji.

NUK T'I THEM

Ato, nuk t'i them jo se druaj
Por gjërat i mbajë në kuti, i ruaj
Dhe nuk i përtip, por veç i bluaj
Në letër të bardhë bukur i shkruaj

Ti mundohesh të mi lexosh
Kot e ke jaran, kurrë s'do t'i kuptosh
Fjalët e mia, ylber i pasosur
Prekin teket e tua, oreksin e marrosur

VALIJA E LIRISË

Sot, rëndë po bien tupanat !!
Ndër bjeshkë dhe male të Sharrit
Gjëmën, vet do ta këndojnë nënat!
Kumbueshëm do të bien këmbanat!!

Nëpër Tetovën e kuqe dhe krenare
Të ftuar në dasmën shqiptare
Krah për krah, në vallen e lirisë
Do të radhiten djemtë e Shqiptarisë.

Qëndro Ti Kala, qëndro Ti kreshnike !
Siç ke qëndruar gjatë kohës historike
Kur e ruaje popullin tënd moj fisnike
Nga sulme e rrebeshe të ushtrive armike.

Ne, do ta fitojmë lirinë, drejt e me rend!!
Lavdia do të jetë e jotja moj bujare
Flamuri i Arbrit, do të valojë i lirë në çdo vend
Atë, e mban lart Ushtria Çlirimtare Kombëtare

14/mars /2001
P r i l e p

QËLLO O ZOT

Ti Zeus, o zot imadh
Që tund e shkund këtë botë
Rrufetë shgjetare ku i mban
Hapi rretë drejt në tokë
Mëdyshë qiellin le ta çajnë

Qëllo o Zot, e mos vono
Drejt në kokë gjarpinjtë e gjakut
Me rrufetë e tua ti shkrumbo
Farën e keqe të tyre shkatërro
Mos e lejo të dalë përtej pragut

STINË DASHURIE

Dashuria është
një copëz jete, e
jeta ka mote, e
motet kanë vite, e
vitet madje kanë stina,
kurse stinët kanë
dashurinë e vet,
në ngjyrat ylberore
të gjelbër
të verdhë
të kuqërremtë
të bardhë.
Gjithashtu
dashuria ka
stinët e veta:
Pranverë dashurimi
Verë dashnorësh
dashni Vjeshte, dhe
Dimër dashurie,
të bardhë, e t'imët
si thinja pleqërie.

TË FLE NË ËNDRË GJIRI

Seç kam një dëshirë të flaktë
e më djeg nga brenda ashkë
dua të rri sëbashku me ty
e të futem thellë, thellë
në botën tënde dashuri,
sikurse futet një fëmijë
e ta haroj veten në ty !?
Aty të pushojë qetë, qetë
të fle në ëndra gjiri
si të isha foshnjë e njomë
në krahun e s'ëmës
aty nën hijen e një bliri
lule e porsaçelur ulliri.

Të fle në t'ëmës gji
të bëhem i vogël fëmijë
s'dua për veten të dijë
as për halle as për mirësi
të jem një herë i qetë
me trup dhe shpirt, vetë
ta ndal kohën aty pranë
bashkë me tik-takun e orës

dhe mos t'ia di fare, aspak,
për jetë a vdekje, dhe
këtij ferri t'i vë kapak
që ma këput shpirtin tinëzisht
e më torturon në ndjenja
marrëzisht, çnjerëzisht.
Prandaj dua të fle i qetë
siç fle foshnja në djep të vet
s'dua të di më për kështu jetë
për këtë ferr të vërtetë
ku përparon idioti, e ku
zë vend rrena dhe komploti
ku tradhëtia n'krye të vendit ulet
ku i miri të keqit i përkulet
ku shpirtzitë ta zbardhin trupin
duke ta pirë gjakun ngadalë
të mbajnë në komë të shpirtit
as të vdekur,e as të gjallë?!

VALËT E LIASTUARA

Valët e liqenit vallëzojnë
vallen e tyre magjike
një mjellmë aty pranë
shpërlahet,
në rrezet e arta
të diellit vjeshtor
ajo po lahet.
Era e freskët liqençe kalon
aty pranë një barke të vjetër
e më prek fytyrën time
bashkë me peshkatarin plak
në liqen e Orit.

G R U A J A

Sonte pashë unë një grua
Tek e cila jam dashurua
Se u bë ajo për mua
Porsi mishi me gjithë thua

Nuk e di si do t'ia dali
Vrullin t'im sonte ta ndali
Zjarri brenda nuk po më shuhet
Shpirtit t'im kjo grua i duhet

Mos ma prish të lutem, i thashë
Sonte zemrën unë ty ta dhashë
Bashkë me trupin po ta falë
Vetëm në vesh të t'i them dy fjalë
Ndaç le të dridhet trupi si njalë.

Ohër, 08/03/1999

CIGANI BËN SEFA

Kur cigani bën sefa
S'don t'ia dijë a ka, a s'ka
E bën qejfin si ia don shpirti
Si pengon Muhamedi as Krishti

Se nuk ka shtëpi, e ka veturë ?
Ky problem se lodh kurrë
Atij, një televizor i mjafton
Qejfin shpirtit t'ia mbaron !

Kënaqësi vetes i bën madje tek !
Në tavolinë rri si kukurek
Një raki dopjo dhe meze në pjatë
Kështu ai, jetën e çon gjatë?!

Ti i thuash xhip e tjetri gabel
Dikush e quan rom apo mangell
S'i bën përshtypje, nuk e trazon fare
Prapë e çon t'vetën madje ashiqare

Jeta rrëmujë prapseprap i kalon
Don ai kështu apo nuk don !
Ai nuk ndryshon edhe pas kësaj !
Vetëm jeta e tij këtë do ta lajë.

11/ 07/2001 - Tetovë

DASHURI E TRETUR

Sa herë që kafënë shijoj
Sa herë që dollinë e ngre
Në detin e syve tu, notoj
Në shpirtin tënd, qetë fle.

Natën numëroj yjet
Qieillin e kaltër zbërthej
Ditën m'shoqërojnë pijet
Kujtime të ëmbla rrëfej.

E çka më je ti
Ti moj dashuri
A mos je fantazmë
Apo si unë njeri.

Ti, as nuk pihesh
Ti, as nuk hahesh
M e mua nuk zihesh
Por as nuk më ndahesh.

Aty ku jam unë
Vrik më je dhe ti
Kur dua të të prek
Më del në largësi

Me vite të tëra
Me sy s'të kam parë
As kur ke qeshur
E as kur ke qarë.

Andaj dhe mua të shkretin
Më lodhi ndjenja në pritë
Sikurse dëshira të verbtin
Që pret t'i kthehen sytë.

Më thuaj pra një herë
Përse më heq zvarrë
Trego ku je tretur
Trego kush t'ka vrarë

Ah! Rinia e jote
Tok me Rininë time
Që dogji shpirtin tënd
E përvëloi zemrën time.

NUK DUA

Dua të vdes i lirë
Pasi të kem jetuar me nder
Dhe vetëm me një fytyrë

Nuk dua të kem shpirt robi
As të jem pakurrizor
S'dua të kem as vese mikrobi

Nuk dua , nuk dua
Nuk dua kush që varrin tim
Të ma shajë e përmjerë
për çdo agim.

05/08 /2001

F E M R A

Ç'eshtë ky term kaq i njohur
Ç'kuptim ky emër ka !
Sa herë që mundohem ta zbërthej
Zhytëm në të, s'dal dot nga andej

Është për tu çuditur,
Është dhe fenomen
Edhe kur drejt tregon
Edhe kur të gënjen.

Kur e ke pranë vetes
Të duket se je më i ri
Kur e ke larg vetes
Ndjen në shpirt një varfëri

Pasuri vetë, dhe të pasuron
Shpirtin ta kënaq e t'ëmbëlson
Trupin ndjenja ty ta pushton
Gjenin n'vazhdim, ajo ta gjallëron

20 /11 /2000 v.,Tetovë

NOSTALGJIA PËR TË KALUARËN

Kam nostalgji për të kaluarën
Kam nostalgji për atë që se kam
Kam nostalgji për atë që s'jam
Kam nostalgji dhe digjem flakë
Rinia më kaloi, koha po më plakë.

Kam nostalgji për vendin tim
Kam nostalgji dhe për perëndim
A se ç'më la kjo rini
Mua të shkretin me nostalgji.

Edhe kur jam unë në vetmi
Por edhe kur jam me shoqëri
Nostalgji moj nostalgji
Pse po më lodh dhe në plerqëri.

Lermë të qetë, dhe mos më nga
Shko e rroku me tjerë përkrah
Mos mi shkatërro ata kujtime
Që janë pjesë e jetës sime.

06/kirrik/2001, Strugë

PËRSHËNDETJE

(nga tavolina e shoqërisë)

Unë me shkas po ju përshëndes
 E dij se borxh do t'ju mbes
 Prandaj, ju uroj me dëshirë
 Ditë të mbarë të keni gdhirë

Më vjen keq se po largohem
 Unë prej juve në këtë çast
 Përsëri me ju takohem
 Sa herë që puna ta ketë dashtë

Po ju them hiç pa doreza
 N'dorë ju ngeli e derës rezja
 Mos t'ju mbetet aspak hatri
 Kështu e ka i burnisë sharti

S'bën të bësh vetë komedi
 luaj me vetulla, luaj me sy
 Herë herë, qeshë me faqe
 Dhe lagë buzët nën mustaqe

Me zë të lartë porosit kafënë !?
 I krekosur dhe mbahet si bos
 Nga xhepi nxjerr portmonenë
 Dhe prapë e fut si ta kishte bosh !

Deri kur kështu do të sillet ?
 Ky padron , njeri i “nderuar”!
 Të fton, kafënë me ta paguar ?
 Pastaj të len me presë në duar !

15, Janar , 1999, ora 19:15
 restoranti “Belvedere”, Tetovë

S'NDRYHET KËNGA

Edhe bilbilit kur i zehet fryma
Bëhet si kopshti kur i bie bryma
Edhe bilbilit kur i ndalohej kënga
Bëhet si kopshti kur i prehet lënda

Edhe pse e mbyll bilbilin n'kafaz
Zemrën atij, ti nuk ia plas
Sepse ai, s'këndon n'oborr
Nuk është bilbil që bëhet horr...!

Mundohesh ti, mundohesh ngahearë
Ta bësh për vete, për ta vënë në derë
Ta kthejë gëzofin, andej nga fryn era
Për dimër t'thotë, që është pranverë

E ty po të thotë Lala, jo se jo
Rri, mos luaj, kështu qëndro
Mundohu, mundohu dhe shpëto
Çka të thotë shpirti, ti veç këndo ...!

12, nëntor, 2000
Shkup, Bit Pazar - Te Rrapi

LABIRINTHEVE TË KOHËS ZhAGOJ

Mundohem krenarinë ta ruaj
 Labirinteve të kohës zhagoj
 Ç'kohë e keqe për karakterin?!
 As ta mbajë për vete, dhe
 As për tjerët ta vazhdojë ?

Mundime Atlasi m'besoni që kam
 Së bashku shpirt e kurm më lëngojnë
 Përpiqem të mbetem me unin tamam
 Demonët ujem për vete më kërkojnë
 shpesh llafos me vete, jam apo s'jam...?

Ana tjetër e madaljonit është.....
 Një tru i ngjeshur, plot me fiksacion
 Një zemër të dëshpëruar; me tension
 Një palë mushkëri, vrimat dërmanë¹, që
 Frimëmarrjen pa gjak, privilegj e kanë

Dimensioni i tretë që s'duket
 Ajo, krenaria, është pasuria
 Që ka me vete njeriu vertikal
 Truri s'i mbarset nga ide t'këqia
 Për të, nderi është fitim kolosal

2001

¹ mjet i vrimuar si shosha

PO PYES (a ka kush t'më përgjigjet)

E vras mendjen me pyetje kot
Përse u përpoq sot e mot
shqiptari, përse ?
Përse derdhi djersë e lot
punëtori, përse ?
Përse e la gjakun maleve
luftëtari, përse ?
Përse e flijoi jetën e vet
dëshmori, përse ?

Përse reagoi me penë
shkrimtari, përse ?
Përse kundërshoi haptas
intelektuali, përse ?
Përse bëlbëzoi fshetas
pseudo-intelektuali, përse ?
Përse s'debatoi çiltër
politikani, përse ?
Përse s'ngrihet i vogli
e ta shtrijë viganin, përse ?
Përse po e nisim punën
e se mbarojmë dot, përse ?

Përse ia gjejmë fillin
e munda na shkon kot, përse ?
Përse ne veç po e mbjellim pemën
e tjetri e pret të bëjë fruta, përse ?
Përse, kur duhet t'i vjelim ne,
na i merr tjetri me nge, përse ?
Përse tjetri trimërohet historikisht
e neve na rëmben tuta mjerisht, përse ?

A ka kush të ma shpjegojë këtë sindrom
pse po ndodh me ne si rëndom, përse ?
A thua vallë akoma kështu do të shkojë
kjo punë e mbrapshtë, dreqi le ta mallkojë !
SEPSE ...!Nuk i duket fundi...?!PËRSE ?
E po pyes unë, po pyes ngaherë
A ka kush të më përgjigjet ?
E fjala në fyt mos t'i lidhet ?!

Kur më do të vijë për ne pranvera?
E dimri përfundimisht të zdirgjet ?
SEPSE na ngriu palca si n'acar...!
E gjaku po na shitet si uji n'pazar...?!

MUNGESA E JOTE

As vdekja e zezë nuk më është më e rëndë?
Që, dhimbje përgjëruese shkaktonte!
Sa mungesa e jote për shpirtin tim!
Dashuri që s'kthehet, por veç mallkon!

Edhe vdekjes s'i druhem e po e them,
Madje e mbaj dhe s'mërzitem fare
Por humbjen tënde dashuri-melhem
Ah, Zemra e ime tash kërkon një çare!

Dhe çeren e eger të burrit malësor
Nuk e zbut as natyra mëmë që e krijon
Por, veç qenia e jote kur i qëndron pranë
Se bukurinë shpirti, veç shpirtit ia dhuron!

APELI PËR S.O.S.*(Shpëtone diellin(shpirtin) tonë)*

Në rritje Terri sa vie e dendësohet
Drita e ka përgjismuar intensitetin
Vatrfëria me të madhe po shtohet
Zor e ka njeriu ta mbajë dhe skeletin
Sot e gjithë ditën po bahet sehir
Në garën e madhe, për tu pasuruar
Sa më shumë të mira me hir e pa hir
Veç një lob i vogël i ka gllabëruar
Vujtja dhe mjerimi fenomen social
Janë në agjendën e përditshmërisë
Problemi i bukës çdo ditë në portal
I rri dhe të diturit pranë diturisë
Apelin për sos që moti thërret...
Dylli e ka fajin që e ka zënë n'veshë
Fukarallëku veç hip se nuk po zbret
Rrugëtimi kësisoji n'meteorë do ndeshë
Ai që e ka zërin me timbër
Le ta ngrejë lartë e më lartë
Ehoja e tij po se ndali këtë dimër
Fundi i kësaj rruge duket i qartë.
Sot e gjithë ditën po bahet sehir
Kjo garë e madhe, kend e pasuron
Sa më shumë të mira me hir e pa hir
Veç një lob i vogël po i gllabëron.

RrUGËTIM I GjATË

Në kërkim të më të mirës
rrugëtoj këmbëzbathur
drejt dhiareve të rrëpirës
as shkarrja s'më ka zbrapsur

grip më është bë mendimi,
rruginën, këndimi ma shtron
vullneti ka vëlla Sizifin
në bindje të fortë qëndron

shpirti kërkon dritën,
n'ecje këmba-dorës,
fshehur tek burimi
në kuti t'Pandorës

shpirti e mba zjarrin,
zjarri e ka dritën,
dritën e sheh syri
kur e puth trurin
në agimin e parë.

TURFULLIMË

Kali, ec e ec, ec me trokëllimë
Troku i ndihet thellë nën dhe
I trazon varret me hingëllimë
Thirrje brezash këtu ndër ne
S'durohet më kjo turfullimë

Troku i kalit po dëgjohet
Kërkon kali të shalohet
Që nga lufta e tij në Trojë
Kali s'pranë të hingëllojë
Qielli i kaltër le të ushtojë
Se s'ushton nga bubullimë
Por nga e Atit turfullimë

Prijësi thirret e s'dëgjohet?
Ati nxirret e s'shalohet?
Prandaj Ati turfullon
Kërkon prijësi ta shalojë
Drjt betejës që ta çojë
Përfundimisht luftën ta fitojë
Katrahura të përfundojë
Kalit t'i pushojë Turfullima
Edhe qielli më mos t'ushtojë
Mos të pëlcasë nga bubullima
Hidhërim i Perëdnisë sot e përbot
N'varre Stërgjyshërit mos t'i trazojë
Ata që, për atdhe, derdhën gjak e jo lot!

ShqipONJA DYKRENARE

Ne, dikur moti, ecnim historisë...
Rrugës së shqipes, në drejtim të diellit
Zgjuar nga lindja, a fjetur n'perendim
Si kokat e shqiponjës që janë n'sogjim
Edhe atëherë kur fluturon qiellit

Njëra shikon kryqin e tjetra hënën
Boshti në qendër, një, e kanë mëmën
Edhe zogjtë e shqiponjës,
Shqipe e kanë nënën
Me krahët e saj e matim anën
Qieilit parabollë përherë i shkojnë
Edhe në fole vendim e vështrojnë

Nuk i ndal acari i dimrit të thyer
Qoftë Perëndimit apo dhe Lindjes
Për ne gjunjëzimi është i urryer
Rruga jonë s'ndalet, i takon bindjes
Së thellë, në gjenin dhe kauzën
Veriun dhe Jugun mbështetje i ka
N'katër anët e horizontit synimi
Lart në qiell Shqiponja e jonë
Shtatëmijëvjeçare qëndron
N'valle hyjnore, me yjet vallëzon.

HIJENGRËNËS

Njerëzit që në shikim të parë
E hanë hijen e vet, ata shtërzojnë
N'takim me ta, dita s'të shkon mbarë
N'të sosur të vetes, rrethin e gllabërojnë

As zjarri në flakë, nuk të djeg tinëz
As shkëlqimi pas shpine s'të verbon
Por veç shtërzimi i thatë lëndinës
Aty ku shkel edhe bari s'mugullon.

Mali Thatë, ILIRIDË
shekulli i kaluar

Sh A R T I M I

Rrënja nuk shartohet dot
Sepse mund të thahet e
T'i humbet fara për jetë e mot
Ngase nuk është si dega
Që pranon në trup të vet
Edhe një trup të huaj
E pastaj lehtë bën fruta

Rrënja, se nuk shartohet
Edhe dega me të pajtohet,
Bile adaptohet e lakohet
Por edhe martohet, prandaj
Lind dhe fruta, shumë herë
se vetja e vet më të buta.

LISAT PËRKUNDEN N'DJEPIN E KOHËS

Lisat përkunden n'djepin e kohës!
Ashtu siç përshekunden mendimet e rënda
A thua Nënati Çame mbërthyer para drojës?
Zemrat u janë mbushur nga dhembja e kënga
Djepat i bartin të gjyshëruara gjyshet
Ninullat i këndojnë me lotë lirie
Shpresa çanë malin atëherë kur grishet
Sonte n'Tetovë ka aromë Çamërie

Sofra Poetike ora 19,30
19/qershor /2005, Tetovë

DUAN....POR...?!

(MOSPËRKULJA)

Ata duan ta thyejnë, por ai nuk thehet
 duan ta nënshtrojnë, por ai nuk nënshtrohet,
 prapseprapë rebelohet edhe më....!
 duan ta varfërojnë deri në përkulje
 madje madje, sa për një kaçorre buke?!
 porse ai, hiç se ka dert varfërinë
 sepse, krenarinë e tij e shndërron
 në ushqim shpirti, gjithmonë
 jeton vetëm për Llirinë...!

*

Kursesi nuk përkulet, as që don të vdesë
 butak, me stomak të stërngopur, prore pranon
 të jetë me barkun e uritur, por, edhe nëse vdes,
 të vdesë në këmbë; ballëlartë dhe me nder,
 të bëhet sikurse Lisi i Fisit tim; i Lartë,
 tamam si Qari i Dodonës, ai Dushku i Artë.

*

Le të binden përfundimisht të kuq^{ët}
 edhe blu^{të} se, mbetet po ai që ishte dikur
 dhe po ky që është sot:
 i Bardhë, me këngën e bilbilit
 përmbi dardhë të Dardanisë
 i Artë , si vetë Ati i tij Flokart
 me shpirtin e lirë nga zemra e dli^{rë},
 dhe gjuhën e qartë dhe të Zjarrtë...!

FLAKA E YJEVE

(Jusufit, Kadriut dhe Bardhoshit)

Flaka është ndezur kaherë
Në janar bën të ftohtë, acar
Palca të ngrin prej shikimeve
Të akullta e të njelmëta zeher

Ashti im mbin edhe në janar
Edhe pse dallëndyshe s'ka tani
Lulebora akoma nuk ka çelë
Bilbili e kërkon që t'i marrë erë

Veç se korbat krrokasin nëpër çati
Kërkojnë palcën e ashtin për ta sqepitur
Thuan që ata e parandjejnë kohën
Sikurse njerëzit me shpirt të shitur

Por, yjet e bardhë flakë lëshojnë
Atëherë kur bien për tu ngritur
N'panteonin e kombit të vet pushojnë
Në qiellin e tij të shndritur

Yjet nuk vdesin porse lindin !
E kur lindin nuk shuhën më kurrë
Ata nuk vdesin edhe kur vriten
Por bëhen emblemë në flamur

Dalëndyshet arrijnë më vonë
Në pranverë, kur s'ka më acar?!
Dhe Kënga e Bilbilit bëhet jehonë
Himn në panteonin kombëtar!!!

SA DURON NJERIU

Njerëzit nuk i duan realitetet
Edhe pse e mbajnë mbi supe
Malin me gjithë brengat

Sot e ushqejnë shpirtin
Veprimet, meskinitetet
Të këqijat kanë vënë palë dengat

Droga merr krah nga politika
Si dylberët me frëngjyzë,
Aidsi, peshqesh nga Afrika.

FORT TË DASHUROJ'

Zemra ma ndjen
Shpirti ma thot
Dua të t'takoj
Të t'përqafoj
Të 'ledhatoj
Oh, zemrën
Të ta rrëmbejë
Jo jo nuk duroj
Fort të dashurojë

DIOGJENI MË KUJTOHET

Sa herë që Diogjeni më kujtohet
Dhe feneri i tij më bie ndërmend
Mua mërzia me të madhe më shtohet
Më përplasen mendimet rend e pa rend

Të lutem Diogjen i them si i jermosur !
Mos e shuaj zjarrin që ndriçon njerëzinë
Terri ka rrënë gjithandej, ka pllakosur !
Po djegim shpirtin për t'parë ardhmërinë

2005

TI VOGLI I MADH

Dridhe ore, Ti Vogli i Madh!
 grushtin tënd me gjithë zemër,
 theje² ore, të Madhin e Vogël!
 atje lart nga koka e deri n'thembër
 mos ia ke frikën turit të hienave
 që guximshëm vërsulen në Luan t'plagosur
 ato veç të vdekurit i bien krenave
 vetëm at' gjah e kan me të sosur
 ndërsa nga i gjalli brinjët u bien
 s'maten dot ato në log të mejdanit
 ata që si njohën keq u përzien³
 u zhbënë u zhdukën, më s'u përtrien⁴

Dhe ti që, bukur, di t'ia vëshë
 sumblat xhamadanit
 qepja ilikun⁵ përbrenda thellë!
 mos e lejo t'Madhin e Vogël
 të ta prish' gëzimin tënd n'pranverë
 se veç ajo ringjall forcën edhe jetën
 mos druaj më nga i Madhi i Vogël!
 nxirre në shesh tënden, të vërtetën!
 shtrihe tiranin mirë e mirë njëherë!
 mos e mba rriqër përmbi shpinë,
 se, mjaft bleve ti për ara gogël⁶
 bëre ti për vete njëherë Lirinë!

² thyej

³ përzjenë

⁴ përtërinë

⁵ lak peri në një robë për të mbërthyer në të kopsën

⁶ gogol

DRITA E YLLIT

Drita e Yllit hapësirën e çanë

Rrugëtimit shqip dhe muret përmbysë

Sojeve përçarëse që ndërtuar i kanë

Errësirën sterrë, mëdyshtë ua grisë

DETI NË TETOR

Deti po fle i qetë, po fle
Nuk ka turistë ngazëllues që ta trazojnë
Ka ikur vapa bashkë me verën
Plazhin Ilirija n'Durrës, era e përkëdhel
Tani lahen vetëm mjellmet në te, që
Horizontit të kuqërremtë fluturojnë !

Durrës, 20 - tetor – 2003

ATY TEK PORTA SKEE

Ti Porta e Madhe, ku hëna fle
N'bedenat e vjetër nën kulm
Porta ime, ti Porta Skee
E moçmjja Portë, me nam e zulm'
Aty, t'parët e mi, më patën le
Me fat tragjik e fund të pafundtë

Shigjeta t'Akili edhe t'Odiseut
Prite n'ballin tënd të përflakur
T'gjakosën sikur thumbat Prometheun
Tuajt ta përmbysën t'votrës pragon
Të tjerët, në fyt, ta vunë lakun

Dielli këtu lind edhe më i zjarhtë
Qielli me detin puthen hiç pa nda
Dashuri hyjnore e njelmët si kripa e re
Çfarë fate njerëzish ndanë molla e artë?
Kundërmon histori kjo tokë e lashtë
Shpata e Damokleut më dysh për ta pre.

Këtu dhe zoti të shikon ndryshe
Dridhet dhe foshnja që akoma s'ka le
Përveç se lejlegë s'ka më dallëndyshe
T'i këndojnë këngët e moçme
Aty tek Portat Skee
Fusha përpara, e mbushur përplotë
N'damarë të grisur, fytyra n'lemëri
Si det i mbuluar nga të derdhur lotë
Mungon veç zemra, kohën e mbajmë në gji.

Dhe, vetë unë, me sytë e mi i pashë
Tek ngjitesha bedenit të Portës Skee
Aty pranë, shkëlqimit të trimave,
Iu përkula në shpirt, në gjunj u rrashë
Akil, Hektor, të tjerë...dhe Odhise,
Bisedonin me një gjuhë bukur të trashë
Thonin vetë me vete, ç'është kjo marëzi ?
Vallë, ç'po i bëka vëllau vëllasë?!

Vetë unë, me dorë i preka,
Imazhin syve ua dhashë
Heshta të thyera, mburoja të çara
Parzmore të shqyera si barqe luajsh⁷
Shtrirë ndër muret e kalasë
Si t'ishin kurban a flijim buajsh.

Mendjes mi rrinin rroje përpara
Trupa luftëtarësh dhe kuajsh të rryer
Mbushur bregore e lugje ndër ara
Nga gjak i ngjizur me lotë përzier
Mbetur syhapur me dritë të fikur
Etja për lavdi, vepër e pakryer
Veç një çast i smirës prore
La një vragë që as koha se fshinë
Një fund tragjik i një kulture njerëzore
Ndodhi e mbarsur për njerëzinë.

⁷ luanësh

Tek Porta Skee kur binte mbrëmja
Aty përpara saj luhej drama
Edhe kur mëngjesi i bardhë gdhinë
Mbaronte një akt i zi me tragjedinë

Sërish pritje në ankth e drojë
Nga dhuratat si Kali me rrota
Klitha njerëzish në plojë
Aty hapej, aty mbyllej bota

E shtruar dhe pyetja si trilogji
Cila qe e para?- as vetë s'e di!
-Bukuria femërore për dashurinë?
-Lavdia e verbuar për pasuri?-apo
-Krenaria e lidhur për trimërinë?
Të gjitha këto e bënë historinë
Që atëbotë dhe sot një mister,
Mbeti kjo enigmë që kërkon liri
Zbërthimi i saj t'mos mbetet n'terr.

shkruar te pragu i rënur i Portës Skee
Trojë, 17- prill-2004, Ora 18:45

YJE TË NDEZUR FLAKË

Zgjuar ndër shekuj gjithmonë i prita
 N'shqetësime shpirti si dita rrojta
 Gjeneratat ndershëm vetë i rrita
 Rudhje tokash, n'vrojtime u drojta
 Eca në tatëpjeta dhe përpjeta ngjita
 Kurrë me ty unë nuk u ngjita
 Etja s'shuhet me pika pika
 Ti mu bëre qerpik ndër vetull
 Varun n'qiellin përplot me Yje
 Nderin tënd ta mbajnë nën sjetull
 Yje të ndezur në flakë Lirie
 Që stolisin qiellin bukur n'amshim
 Si t'mëdhenj e t'vegjël në shkëlqim
 Si afër a largë, njësoj ndër dije
 Të gjithë shndrijnë dritë Lirie
 Ndërpemi vuajtjet në gjakim !
 Kallma zemrën n'qirinj ndezur !
 Hiqma njëherësh flakë e tym !
 Përreth qafe litarë përdredhur ?!
 Kthema dritën ndër sy t'vrrarë !
 Edhe ti Bir i Arbrit t'bardhë
 Tani mos flej të rëndin gjumë !
 I Fisit tënd është ky Milenium !
 Djersa, lot-gjaku, t'rrodhën lumë
 Sot o kurrë koha ka ardhë
 Ta kthesh atë në ar të bardhë !
 Se mbërrijti i madhi tashmë n'kulm
 Jakë or jakë n'Kalë të Bardhë !
 Si Prijatar i moçëm me nam e zulmë.

Prizren, 22-shkurt-2008

VENDLINDJES BORXh I KAM (G A J R E S)

Kudo që të ndodhem kudo që të jem
Mendja më shkon e zemra ma don
Vendlindja ime mendimin ma mba peng
Edhe për gurët e katundit malli ma çon

Viniki përballë shkollës së vjetër
në krah të përroit, xhaminë shikon
dhe kujtimi për mbrëmjet verore
ku burrat e fiseve deri natën vonë
kuvendonin aty ku krroi e përroi
pandalshëm në rrjedhje gurgullon.
kujtimet e mia të fëmijërisë
mi zgjon përherë, mi turbullon
bashkë me ato të krenarisë
për gajranët, që lindën, po lindin
e do lindin më vonë.

kujtimi sa vie e po më ndritet
respekti për ta gjithmonë më rritet
për djemt e Gajres, te kshtija⁸ n'Vildexhak
aty dhe armikut i bëmë pritë
na ranë të pabesët neve pas shpinës
por djemt s'patën frikë ata derdhëm gjak
istikamet mbushur me fishekë t'martinës
n'pranverën e 2001-shit, Gajrja bajrak

⁸ gështenja

tanket i ndalën te kshtija e gjatë
vashat dhe gratë si n'gryk të Kaçanikut
bashkë me djemt e Gajres ishin n'betejë
po kalaja e vjetër mbi Tetovën plakë
nga grykat e topave veç nxirrte flakë
djegja me vdekje vinte parabollë
qëllonte mbi njerëz në një vijë t'hollë
ata që rranë heroj edhe që u vranë
jetën Gajres trime ia falën n'pranverë
ata, yje drite do t'jenë përherë
borxhin ndaj atdheut me gjak e lanë
dhe amanet të tjerve u mbetet për jetë
borxhin ndaj vendlindjes ta lajnë vetë
qofshin në katund apo në qytet
afër shtëpisë tyre, a derdhur botës mbarë
vetëm përkushtimi me punë të vërtetët
borxhin ndaj vendlindjes, ka për ta larë.

2001, Vildexhak-Gajre

GUR LASHTËSIE

Zgjothem e çohem dhe prapë kur bie
edhe kur më zen gjumi mes ëndrrash
aty un' jam sërish, mbi gur lashtësie
aty më zgjon nami mes zhgëndrrash

Guri im, ti gur i moçëm breznishë
ti m'je gur lashtësie prej perëndishë
më rri gjithmonë me gatishmëri lirie
para e mbrapa më ndjek si hije
dhe ty, të gjejë përherë me mua
aty te koka e te këmbët më rri
vigjilent për çdo sekondë gjallimi
të kohës së shkuar në kalim, sepse
ti, nga fillimi e deri tek mbarimi,
një here fortë e thellë ngulesh
pastaj, kurrë më nuk shkulesh ?!

Un', nuk lindem për të jetuar,
sepse ndryshe si do bëhesh gur
por jetoj për tu rilindur dhe pastaj
për t'mos vdekur më kurrë!

Un' jam vetëmse një gur që digjet
për dritën e vet, që bëhet nur⁹,
pasi ta ketë shkrepur xixën e shpirtit
nga vetja e vet, të paktën një herë,
dje, sot , nesër apo dhe dikur!

Un'jam guri i skalitur mjeshtërisht
pastaj i hedhur qiellit e tokës pas shpinës
dhe mbij sa herë që më kërkohet sublime
rrafsha ugarit apo lëndinës , sepse
kuptohet, jam nga ashti i nënës sime

Ndodh Pira me Dheu-kalion. Lashtësi!
apo ndonjë histori tjetër, e cila
qetësisht m'i kalon Dheut tim,
Dheut që më lind mua edhe ty

E përkujtoj atë, sepse ai vetë mua m'kujton
dhe asnjëherë nuk rastis të më haron,
për të dhe për vete, sa herë i bërë flijime?
prapëseprapë tim dheu i kthehem sublime!

IKJA NGA VETVETJA (K o n v e r t i m i)

Kalojnë vitet e motet shkojnë
Hendeku sa vjen e thellohet
Rriten ndasitë me brezat
Në një trung dy degë shartojnë

Të një rrënje që të dyja janë
Madje i njëjti trung i mban
Më lartë degët të dallueshme janë
Dhe fruta të ndryshme kan'

Nuk i iket jo këj realiteti
Historia vetë le ta shkruaj'
Sepse ishim të një amaneti
E tani sillemi si dy të huaj.

10/gusht/2003
Reka e Epërme-Gostivar

KOHA QË PO JETOJMË

Thuan se, edhe dita
njihet që një mëngjes.
Këtë e di!-ma thonte bile
edhe gjyshi im, ndjesë pastë,
sa here që unë i jepja shkas
Thonte:-biro, i di Meta
punët e veta!
Më drejtë të themi se,
ne bimbarekët¹⁰
mirë i kemi punët,
tamam njashtu, siç i ka,
pas një meçi të rëndë,
boksieri hundët ?!
Kritika, patjetër, duhet
të jetë e shëndoshë
Realiteti është i hidhur
por megjithatë
duhet gëlltitur.
Po e pyes vetveten,
por edhe të tjerët:
A do të vijë koha
vallë ndonjëherë?
Që, këtë acar të egër
që na e mba shpirtin
në shtrëngim
Të'na e bëjë behar,
dhe atë t' bardhin dimër
t'ma kthejë n'pranverë
të mbushur n'blerim.

¹⁰ të bekuarit

Edhe akullin spic, atë
akullin e shekujve, n'vazhdim
t'na e shkrij', ajo e zemrës valë.
Shiko, troç po ta them!
Ata që më vodhën dje,
po më vjedhin edhe sot?
Sa çudi! Askush s'po reagon?!
druhem e druhem, gjithnjë
e më tepër, se ç'do të ndodhë
me mua nesër, pasnesër ...?
Apo kush dreqi e di
se, çka do të bëhet
me gjeneratat që vijn'
mbase, njësoj si unë, edhe ata,
do të jenë fatkëqinj ?!

shkruar:
.....nga se mbaj un mend,...
.....akoma vazhdon,.....!

N' TIMEN I L I R I

Dua të jem i tëri aty
Me trup e shpirt gjithnjë aty
Ku më rahin damarët e gjakut
Aty ku dhe zemra e ime s'plaket
Aty ku bilbili këndon përherë
Dimrin më të ashpër ma bën pranverë
Aty ku bukës i thuan bukë e ujit uj'
Aty ku s'durohet të shkelë këmbë e huj¹¹
Aty ku dhe fjala në gjuhën amtare
Shëron plagë më të vjetra se male
Aty ku kam rrënjët thellë në dhe
Ku të parët m'kanë vdekur, a unë kam le
S'kërkoj vend tjetër, por, veçse aty
Lermëni të qetë, i lirë dua të jetojë
Veç ajrin e saj, mushkërive, tua dhurojë
Dhe kur t'vijë koha, këtë dhe ta përqafojë
Në puthje përjetësie të kthehem përsëri
Aty n'të moçmen, timen I L I - Y - R I ?!

¹¹ huaj

NATA E ZJARrEVE

Natën e zezë, thuan e zbardh Agu i parë
 Kur nis e lëbardhet dita shtatzanë
 Para se ta lindë Diellin e skuqur prush
 Që nga skëterra, i përflakët, ai del fitimtar
 Sikurse shpirti i luftëtarit n'marsin e bardhë
 Në ngritje nga flakët e lirisë si përkallet
 Në at muaj ku Bota mbarë po ringjallet
 Dhe, Ai me gjakun e vet i ndez zjarret
 Acarin e shkrin me dashurinë për Atdheun
 Nga vullneti në bindje i gjallëron e vetja farë
 Pa pyetur për moshën e thyer as Prometheun
 Shpirtin ia mba shpresa n'lulen e rinisë së parë

Vdekja me shpagim dhe sakrifikimi për Atdhe
 Thuhet, është më e ëmbël, madje quhet Fat
 Se sa ta jetosh jetën e gjatë me lëmoshë !
 E shkurt, ta mohosh Mëmën dhe tëndin At'
 Madje as lindja e parë në pritje të gjatë
 Që familjes ia sjellë të madhin gëzim
 Pa Atdheun tënd të lirë, të pafat
 Nuk do ta kishte atë të vetin kuptim ?!

N'sogjim, natën e zbardhin veç
 zjarret e këndellura
 Të qirinjve të ndezur n'flakë të Lirisë
 Të cilët vetvetiu djegin unin e brendisë
 Dhe gjatë djegies, ata shndërrohen në
 Yll të Bardhë
 Për tu ngritur pastaj në qiellin e përjetësisë
 Nga ku i shndrijnë pandalur njerëzisë, nur

Nuk shuhen për jetë të jetëve më kurrë
Bëjnë Dritë për breznitë që kanë me ardhë:
Sot, a nesër, a dikur....!!!
Dhe, ata që me sy t'vet e shohin këtë dritë,
ditë për ditë si vjen nga Yjtë e Bardhë,
S'kanë çare pa i vënë embleme
të qëndisur n'flamur!
o sot, o nesër, o dukur...?

TROKITJE ZEMRE

Me ritmin e zemrës në puls
trokas në derën e mendimit hynor
i thërras ndjenjës sime pa pushim
t'ma ushqejë kujtimin tim Arbnor.

Legjendat për nuse do t'i marrë
Shekujt për krushq i kam thirrë
flakadanin e lirisë Miti le ta kallë
me dashurinë Hyjnore të dliërë.

Erosi le ta nxjerrë gjithë xhelozinë
Edhe Muzës zëri t'i shteret n'Ag
Orfeu me cetër ta këndojë dashurinë
E, Afërdita t'ia falë Hënës bukurinë.

Unë prapë zemrën time e dëgjoj
dhe ritmin e saj kur troket në portë
me diellin lind me diellin perëndoj
në çdo Ag të Bardhë trokitja më e fortë.

SALVIME ShPIRTI

Rrugës së larë nga gjaku e loti
të thekur e t'rrëpirë n'vazhdim
e përshkoj unë asketçe
madje përpiqem qysh moti,
Trupin dhe Unin n'salvim
për këtë punë të moçme
dhe për këtë hall të ri, se
jeta ndër breza kahmoti
më shkon ujvarë në blatim,
përpjekja saldon vuajtjet
deri në ditët e sotshme,
dhe fillet nga lashtësia
a sot në vendnumërim ?!

Për kët' m'dëshmojnë rrudhat
e ballit tim të çarë, edhe
gjurmët e lotit të kryposur
fytyrës sime, coh të rreshkur,
frymëmmarjen zënë e marrë
si stalktit-stalakmitet që m'rrinë
mollëzave vrage shekujsh murosur.

Ah, shpirti plekset veç me lirinë!
por i reckosur, i sakatosur e varrosur
dhe ringritet, përngjitet, shërohet e
rritet si filiz përsëri, vetëm atëherë
kur njeriu, e dëshmon për njerinë!

Ndonse i njomë herët e i thinjur vonë
gjeni kërkohet...dhe natën pa fener,
Shqipja nxjerr dy koka, veshur me kurorë
njëra shikon lindjen e thirr me ezanë,

tjetra perendimit i thirr me kambanë
i vdekur e i lindur sërish do t'm'i thonë:
Det i kreshpëruar, n'kreshta malesh flakur
në djersë të trupit t'vet i qullur
n'gjakmarrje dejsh i plakur!?
zemrat n'pulsim e këndojnë epopenë
salvon Shpirti për Mëmëdhenë..!

Shkithen rreth mua edhe të tjerë
madje me mall e dëshirë përherë
t'zhytur në gjak therjesh, lemeri
korba kobzezë, e zemërmjerë
shpirtprishur e vesbishë-njeri
ata s'dinë të qajnë njerëzisht
prandaj s'kanë vragë lotësh të tharë
as balli i tyre rrudha nuk u mbanë ?!
shenjat e viteve për ta nuk janë, se
ata su plakën ndër zotëra ndonjëherë,
dhe kurrë s'mund të jenë për ta krenarë
nuk e provuan mbijetesën asnjëherë...
s'janë dhe as që mund të bëhen
ndonjëherë si un' lottharë.

FJALA RrËZON URA

Fjalët e tua rrëzojnë ura të mëdha
Mos mi thua me aq zemërim
Vdekja dhe jeta varet nga fuqia e gjuhës
Veç ajo ia jep fjalës të vetin kuptim
Kur ti të ngrihesh mbi vete me ëndje
Atëherë ti do bëhesh lëndë e rrënjës tënde

Nëse s'mund të vdesësh, thoshte një poet
Për secilën fjalë, për secilin varg
Atëherë s'ke lind të krijoshsh portret
Se ke të vërtetë kohën që e jeton
Kurrë s'dashurohesh n'flakë vetë
Bëma e jote pragun s'ta kalon.

P Ë R M B A J T J A

SYTË E TU TË BUKUR.....	5
JAM AI QË ISHA	6
DIALOG NDJENJASH E ËNDRASH	7
SHENJTËRESHA	9
ËNDRRA E MËNDAFSHTË	10
A VONOHET PRANVERA	11
BOTA QË MË RRETHON	12
DALIGË E DALIDISUR	13
LIRI VITESH	14
E GODAS TË LIGËN	16
KALORËSI I KALTËR	17
ME HESHITJE FLAS	18
NGA SHIKIMI MË DHEMBIN SYTË.....	19
NJERËZISË SOT	21
NUK T'I THEM	22
VALIJA E LIRISË	23
QËLLO O ZOT.....	24
STINË DASHURIE.....	25
TË FLE NË ËNDRRA GJIRI	26
VALËT E LIASTUARA.....	28
G R U A J A.....	29
CIGANI BËN SEFA.....	30
DASHURI E TRETUR.....	31
NUK DUA	33
F E M R A.....	34
NOSTALGJIA PËR TË KALUARËN.....	35
PËRSHËNDETJE(nga tavolina e shoqërisë)...	36
S'NDRYHET KËNGA.....	37
LABIRINTHEVE TË KOHËS ZHAGOJ...	38
PO PYES(a ka kush t'më përgjigjet)	39
MUNGESA E JOTE.....	41
APELI PËR S.O.S.	42
RrUGËTIM I GJATË.....	43
T U R F U L I M Ë.....	44
ShQIPONJA DYKRENARE.....	45

H I J E N G R Ë N Ë S.....	46
Sh A R T I M I.....	47
LISAT PËRKUNDEN N'DJEPIN E KOHËS.....	48
DUAN....POR...?!.....	49
FLAKA E YJEVE.....	50
SA DURON NJERIU.....	51
FORT TË DASHUROJ'.....	52
DIOGJENI MË KUJTOHET.....	53
TI VOGLI I MADH.....	54
DRITA E Y L I T.....	55
DETI NË TETOR.....	56
ATY TEK PORTA SKEE.....	57
YJE TË NDEZUR FLAKË.....	60
VENDLINDJES BORXh I KAM.....	61
GUR LASHTËSIE.....	63
IKJA NGA VETVETJA.....	65
KOHA QË PO JETOJMË.....	66
N'TIMEN I L I R I.....	68
NATA E ZJARrEVE.....	69
TROKITJE ZEMRE.....	71
SALVIME ShPIRTI.....	72
FJALA RrËZON URA.....	74
RrETH POEZIVE.....	75
PËRMBAJTJA.....	82
C I P.....	84

KASAM ISMEN ShAQIRVELA

DIALOG NDJENJASH E ËNDRASH

Përgatiti për shtyp
Shtëpia Botuese **V E L A**

Botoi: JETA-AIR
T e t o v ë

Drejtore i botimit
Kasam I. ShAQIRVELA

Realizimi kompjuterik: *Blerim Shaqiri*

Kopertinat: *Arta Shaqiri*

Tirazhi 1000 kopje
U shtyp në "TringaDesign" – Tetovë, 2010

Dalja e librit në dritë u sponsorua nga firma "JETA-AIR" –Tetovë dhe kafiteria "Adriatico" –Barcelonë, e z. Kamber Kamberi

CIP - Katalogimi në publikim
Biblioteka Kombëtare dhe Universitare
"Shn. Kliment Ohridski", Shkup

821.18(497.7)-1

ShAQIRVELA, Kasam
Dialog ndjenjash e ëndrrash : letërsi artistike / Kasam
Shaqirvela. - Tetovë : Vela, 2008. - 80 str. ; 21cm. -
(Biblioteka Muza : poezi)

ISBN 978-608-4516-00-2

COBISS.MK-ID